

GOVOR PREDSEDNIKA HAZU AKADEMIKA
ZVONKA KUSIĆA NA KOMEMORACIJI ZA
AKADEMIKA DRAGU IKIĆA,
16. STUDENOGA 2015.

Poštovana obitelji Ikić, akademkinje i akademici, dragi prijatelji!

Naš tajnik Razreda za medicinske znanosti akademik Marko Pećina već je dosta toga rekao. Međutim teško je, a možda čak i pomalo tužno, tako veliku osobu koja je gradila i ugled hrvatske medicine i hrvatske znanosti i ugled ove Akademije svesti na jednu komemoraciju i jedan tekst.

Počeo bih od početka kako bih opisao životni put akademika Drage Ikića koji ilustrira njegov rad. Riječ je o velikoj biografiji. Rođen je 1917. u Foči, gimnaziju je završio u Zagrebu, a 1942. i Medicinski fakultet. Obnašao je odgovorne funkcije u antifašističkoj borbi, a u razdoblju 1947. – 1950. bio je pomoćnik ministra zdravlja. Na odjelu u tadašnjem Higijenskom zavodu počinje raditi već 1947. Bio je imenovan na važne i odgovorne funkcije u svim ustrojbenim jedinicama koje su 1961. dovele do ustanove pod nazivom Imunološki zavod. Tijekom razdoblja 1961. – 1982., dakle 21 godinu, akademik Ikić bio je na čelu Imunološkog zavoda. Vrlo je malo drugih ustanova koje su stekle ugled, priznanje i status na svjetskoj razini, daleko izvan hrvatskih okvira, kakav je stekao Imunološki zavod.

Doktorirao je 1958. godine, 1962. je postao redoviti profesor, 1968. dopisni član Akademije, a 1977. Akademijin redoviti član. Dakle, član Akademije bio je ukupno 46, a akademik 37 godina. U razdoblju 1982. – 2008., odnosno 26 godina, bio je na čelu Zavoda za imunologiju i genetiku tumora (nekadašnjeg Kabineta za standardizaciju imunoloških preparata).

Njegova su najveća dostignuća u proizvodnji antibakterijskih i antivirusnih cjepiva i interferona te suradnja sa Svjetskom zdravstvenom organizacijom. Rijetko je moguće naći primjer da je netko poput akademika Ikića uspostavio takvu suradnju sa Svjetskom zdravstvenom organizacijom, da je osnovao dva referentna centra Svjetske zdravstvene organizacije u Zagrebu i da su njegova cjepiva i interferoni postigli uspjeh na svjetskom tržištu. Uspio je dakle stvoriti i znanstvenu, i nastavnu, i tržišnu bazu u proizvodnji cjepiva, što je tada na globalnoj razini bilo vrlo teško. Nezamislivo je da bi Hrvatska danas u nečemu mogla biti kompetitivna na svjetskoj razini.

Danas se čestita kad netko objavi rad u prestižnom časopisu, a akademik Ikić još je 1969. s Hilaryjem Koprowskim objavio rad u *Scienceu*. Razina koju je on postignuo, koja je imala svjetske domete, vjerojatno je rijetko kad uopće postignuta u našoj znanosti. Akademik Drago Ikić u Akademiji je, u okviru Zavoda, organizirao dvadesetak međunarodnih skupova iz područja kojim se bavio. Bio je član niza međunarodnih prestižnih organizacija i institucija, posebno onih povezanih sa Svjetskom zdravstvenom organizacijom, publicirao je niz radova i dobio niz priznanja. Kod njega je imponiralo to što je bio tih, samozatajan, nadasve pouzdan, stabilan, miran, požrtvovan, uporan, nekonfliktni te odličan organizator. Imao je posebnu osobnost koja je poticala cijelu okolinu.

Kod svih velikih ljudi uvijek se gleda što su napravili, a akademik Ikić odgojio je niz znanstvenika, među kojima su i naša dva akademika koja idu u red najistaknutijih članova Akademije – akademik Dragan Dekaris i akademik Vlatko Silobrić.

Napomenimo i da je akademik Ikić u mladosti bio atletičar, trkač na duže staze, a kasnije planinar. I poslije devedesete godine moglo ga se sresti u odlasku na Sljeme.

Njegovo djelo nadmašilo je hrvatske okvire. Koliko je ono veliko, vidimo danas na primjeru Imunološkog zavoda – ni svi potresi ne mogu ga uništiti, toliko je on sebe utkao u to djelo. Njime je zadužio hrvatsku znanost, hrvatsku medicinu, Hrvatsku akademiju znanosti i umjetnosti i hrvatski narod, na čemu mu vječna slava i hvala.